

Zaak C-12/20

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

13 januari 2020

Verwijzende rechter:

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (hoogste bestuursrechter van de deelstaat Noordrijn-Westfalen, Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

10 december 2019

Verzoekster in eerste aanleg en appellante:

DB Netz AG

Verweerster in eerste aanleg en geïntimeerde:

Bondsrepubliek Duitsland

Voorwerp van het hoofdgeding

Wettelijk toezicht op netverklaringen met betrekking tot het aanvragen van internationale treinpaden in goederencorridors overeenkomstig verordening (EU) nr. 913/2010, meer concreet: toetsing van een door appellante voorgenomen wijziging in punt 4.2.5.1 van haar netverklaring 2016 (schrapping van een zin)

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële vraag

Uitlegging van verordening (EU) nr. 913/2010 en van richtlijn 2012/34/EU; artikel 267 VWEU

Prejudiciële vragen

1. Moet verordening (EU) nr. 913/2010, met name in het licht van de taken die in artikel 13, lid 1, artikel 14, lid 9, en artikel 18, onder c), van deze verordening

aan de beheersraad van een goederencorridor zijn toegewezen, aldus worden uitgelegd dat de beheersraad met betrekking tot een goederencorridor bevoegd is om zelf de procedure vast te stellen voor het indienen van aanvragen om toewijzing van infrastructuurcapaciteit bij het in artikel 13, lid 1, van de verordening genoemde enig loket, en daarbij bijvoorbeeld – zoals in de omstandigheden van het onderhavige geval – de toegangsgerechtigden verplicht om uitsluitend gebruik te maken van een elektronisch boekingsplatform, of valt deze procedure onder de algemene bepalingen van artikel 27, leden 1 en 2, gelezen in samenhang met punt 3, onder a), van bijlage IV bij richtlijn 2012/34/EU, zodat deze alleen mag worden vastgesteld in de netverklaringen van de respectieve infrastructuurbeheerders die bij een goederencorridor zijn betrokken?

2. Indien de eerste vraag aldus moet worden beantwoord dat de onder punt 1 genoemde procedure alleen in de netverklaringen van de bij een goederencorridor betrokken infrastructuurbeheerders mag worden geregeld, dient een toezichthoudende instantie zich bij de toetsing van deze netverklaringen dienaangaande te laten leiden door artikel 20 van verordening (EU) nr. 913/2010, of eveneens uitsluitend door de bepalingen van richtlijn 2012/34/EU en door de bepalingen van nationaal recht die ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld?

a) Indien een toezichthoudende instantie zich bij deze toetsing moet laten leiden door artikel 20 van verordening (EU) nr. 913/2010, is het dan verenigbaar met de bepalingen daarvan dat een nationale toezichthoudende instantie zich verzet tegen een regeling in de netverklaring zoals genoemd onder punt 1, zonder daarbij gezamenlijk en in casu geharmoniseerd op te treden met de nationale toezichthoudende instanties van de overige lidstaten die bij de goederencorridor zijn betrokken of hen althans eerst te raadplegen met het oog op een geharmoniseerd optreden?

b) Voor zover een toezichthoudende instantie zich bij deze toetsing moet laten leiden door de bepalingen van richtlijn 2012/34/EU en door de bepalingen van nationaal recht die ter uitvoering ervan zijn vastgesteld, is het dan verenigbaar met de bepalingen daarvan, en met name met de algemene coördinatieverplichting als voorzien in artikel 57, lid 1, tweede volzin, van deze richtlijn, dat een nationale toezichthoudende instantie zich verzet tegen een regeling zoals genoemd onder punt 1, zonder daarbij gezamenlijk en in casu geharmoniseerd op te treden met de nationale toezichthoudende instanties van de overige lidstaten die bij de goederencorridor zijn betrokken of hen althans eerst te hebben geraadpleegd met het oog op een geharmoniseerd optreden?

3. Indien de eerste vraag aldus moet worden beantwoord dat de beheersraad met betrekking tot een goederencorridor bevoegd is om zelf de onder punt 1 genoemde procedure vast te stellen, komt een nationale toezichthoudende instantie dan – overeenkomstig artikel 20 van verordening (EU) nr. 913/2010 of de bepalingen van richtlijn 2012/34/EU en de bepalingen van nationaal recht die ter uitvoering ervan zijn vastgesteld – de bevoegdheid toe om de netverklaringen van

een infrastructuurbeheerder ruimer te toetsen dan alleen op hun inhoudelijke overstemming met de door de beheersraad vastgestelde procedure en in voorkomend geval te betwisten wanneer deze procedure in de netverklaringen van de infrastructuurbeheerder wordt geregeld? Indien deze vraag bevestigend moet worden beantwoord, hoe moeten dan de onder punt 2, onder a) en b), opgeworpen vragen in verband met deze bevoegdheid van de toezichthoudende instantie worden beantwoord?

4. Voor zover uit de antwoorden op de vorige vragen voortvloeit dat aan de nationale toezichthoudende instantie bevoegdheden toekomen voor het toetsen van de onder punt 1 genoemde procedure, moet artikel 14, lid 1, van verordening (EU) nr. 913/2010 dan aldus worden uitgelegd dat het overeenkomstig deze bepaling door de raad van bestuur vastgestelde kader moet worden aangemerkt als een handeling ter uitvoering van het Unierecht dat bindend is voor de nationale toezichthoudende en rechterlijke instanties, waaraan het nationale recht is ondergeschikt en waarvan de definitieve uitlegging tot de bevoegdheid van het Hof behoort?

5. In geval de vierde vraag bevestigend moet worden beantwoord, staat de bepaling als neergelegd in artikel 8, lid 2, van de respectieve kaderregelingen die de raden van bestuur van alle goederencorridors hebben vastgesteld overeenkomstig artikel 14, lid 1, van verordening (EU) nr. 913/2010 en volgens welke de capaciteit van de corridor moet worden bekendgemaakt en toegewezen via een internationaal aanvraagstelsel dat voor zover mogelijk met de overige goederencorridors is geharmoniseerd, in de weg aan het besluit van een nationale toezichthoudende instantie waarbij een bij een goederencorridor betrokken infrastructuurbeheerder verplichtingen voor diens netverklaring worden opgelegd met betrekking tot de inrichting van dit aanvraagstelsel die niet zijn gecoördineerd met de nationale toezichthoudende instanties van de overige lidstaten die bij een goederencorridor zijn betrokken?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Verordening (EU) nr. 913/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 22 september 2010 inzake het Europese spoorwegnet voor concurrerend goederenvervoer, artikel 13 („Enig loket voor het aanvragen van infrastructuurcapaciteit”), lid 1, artikel 14 („Aan goederentreinen toe te wijzen capaciteit”), leden 1 en 9, artikel 20 („Toezichthoudende instanties”), leden 1 en 3, overwegingen 7, 25 en 26

Richtlijn 2012/34/EU van het Europees Parlement en de Raad van 21 november 2012 tot instelling van één Europese spoorwegruimte, artikel 27 („Netverklaring”), leden 1 en 2, artikel 57 („Samenwerking tussen toezichthoudende instanties”), lid 1, bijlage IV („Inhoud van de netverklaring”), punt 3, onder a)

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Allgemeines Eisenbahngesetz (Duitse algemene spoorwegwet), § 14 („Zugang zur Eisenbahninfrastruktur”) („Toegang tot de spoorweginfrastructuur”), lid 1, § 14d („Besondere Mitteilungspflichten der öffentlichen Eisenbahninfrastrukturunternehmen”) („Bijzondere informatieverplichtingen van de openbare spoorweginfrastructuurbeheerders”), punt 6, § 14e („Vorabprüfung durch die Regulierungsbehörde”) („Voorafgaande toetsing door de toezichthoudende instantie”), leden 1 en 3

Eisenbahninfrastruktur-Benutzungsverordnung (Duits besluit inzake de benutting van de spoorweginfrastructuur), §§ 3, 4, 6, bijlage 1, punt 1, onder a), bijlage 2, punt 3, onder a)

Korte weergave van de feiten en van de procedure

- 1 Als spoorwegonderneming is appellante ter uitvoering van artikel 27 van richtlijn 2012/34 overeenkomstig § 4 van de Eisenbahninfrastruktur-Benutzungsverordnung (hierna: „EIBV”) verplicht om een netverklaring op te stellen en bekend te maken. Deze netverklaring moet ook informatie bevatten over de principes en criteria inzake de toewijzing van spoorwegcapaciteit. Hiertoe behoort ook informatie over de afhandeling en de termijnen van de procedure voor de toewijzing van spoorwegcapaciteit, met name met betrekking tot de procedure die toegangsgerechtigden moeten volgen voor het indienen van aanvragen voor toewijzing van spoorwegcapaciteit bij de infrastructuurbeheerder.
- 2 In 2015 hadden de voor de goederencorridors bevoegde raden van bestuur (zie artikel 8, lid 1, van verordening nr. 913/2010) overeenstemming bereikt over gemeenschappelijke kaderregelingen in de zin van artikel 14, lid 1, van verordening nr. 913/2010 en deze vervolgens vastgesteld voor de respectieve corridors waarvoor zij zijn bevoegd. Artikel 8 van deze identiek verwoorde kaderregelingen zag op de werkingsprincipes van de zogeheten *Corridor One Shop Stop* (of het zogeheten enig loket in de zin van artikel 13, lid 1, van de verordening). Lid 2 ervan bepaalde met name dat de capaciteit van de corridor diende te worden bekendgemaakt en toegewezen via een internationaal aanvraagstelsel dat voor zover mogelijk met de overige goederencorridors is geharmoniseerd. In de originele Engelse versie van de kaderregelingen (inzake de goederencorridors) luidde de bepaling van artikel 8, lid 2, letterlijk als volgt: „The corridor capacity shall be published and allocated via an international path request coordination system, which is as far as possible harmonised with the other rail freight corridors.”
- 3 Terzelfder tijd besloten de beheersraden (zie artikel 8, lid 2, van verordening nr. 913/2010) van de goederencorridors, met de medewerking van appellante, dat aanvragen om toewijzing van spoorwegcapaciteit op van tevoren geregelde internationale treinpaden uitsluitend nog via het elektronische boekingsplatform *Path Coordination System* (hierna: „PCS”) bij het respectieve loket konden

worden ingediend. De beheersraden maakten deze voorschriften bekend in boek 4 van hun *Corridor Information Document* (CID) met betrekking tot elke respectieve goederencorridor.

- 4 Op 31 augustus 2015 heeft appellante de Bundesnetzagentur (Duitse federale toezichthoudende instantie; hierna: „Bundesnetzagentur” of „toezichthoudende instantie”) in kennis gesteld van haar voornemen om een wijziging aan te brengen in haar netverklaring. 2016 (hierna: „SNB 2016”). De door appellante voorgenomen wijziging had onder meer betrekking op een onder punt 4.2.5.1 SNB 2016 vermelde regeling inzake de procedure voor het indienen van aanvragen om toewijzing van spoorwegcapaciteit op van tevoren geregelde internationale treinpaden, zoals geregeld bij verordening nr. 913/2010, bij het daarvoor bevoegde enig loket. Punt 4.2.5.1 SNB 2016 bepaalde meer in het bijzonder dat aanvragen van treinpaden uitsluitend via het PCS konden worden ingediend (eerste volzin). Voorts bepaalde punt 4.2.5.1 SNB 2016 dat aanvragen van treinpaden in het geval van een technische storing van het PCS ook bij het enig loket mochten worden ingediend met behulp van een door de organisatie RailNetEurope ter beschikking gesteld aanmeldingsformulier (derde volzin; hierna: „derde volzin” of „bestreden passage”).
- 5 Met deze wijziging wilde appellante het gebruik van dit aanmeldingsformulier als noodoplossing in het geval van een technische storing van het PCS onmogelijk maken door de daarop betrekking hebbende derde volzin in zijn geheel te schrappen. Ter motivering daarvan heeft zij aangevoerd dat het gebruik van dit aanmeldingsformulier nergens staat vermeld in de bepalingen over de indiening van aanvragen die door de beheersraden van de goederencorridors zijn vastgesteld en bekendgemaakt. Bovendien is het aanvraagformulier uitsluitend bedoeld voor het aanvragen van andere internationale treinpaden. Het is niet geschikt voor het aanvragen van spoorwegcapaciteit op van tevoren geregelde internationale treinpaden, aangezien via dit formulier niet alle daartoe vereiste informatie kan worden meegedeeld.
- 6 Bij besluit van 22 september 2015 heeft de toezichthoudende instantie zich tegen de voorgenomen wijziging verzet, met als gevolg dat deze wijziging – die ook gevolgen heeft voor de door appellante op basis van SNB 2016 aangegane en tot op heden bestaande contractuele betrekkingen – niet in werking kan treden. Het door appellante ingestelde bezwaar is door de toezichthoudende instantie verworpen. Ter motivering van haar besluit heeft de toezichthoudende instantie aangevoerd dat een volledige schrapping van de bestreden passage uit de regeling van punt 4.2.5.1 SNB 2016 niet-nakoming oplevert van de verplichting van appellante om een niet-discriminerende toegang tot de door haar beheerde spoorweginfrastructuur te garanderen, alsook van haar verplichting om de door haar verplicht te leveren diensten, daaronder begrepen het afhandelen van aanvragen om toewijzing van treinpaden, op een niet-discriminerende wijze te verrichten. Volgens de regelingen voor de toewijzing van treinpaden kan het tijdstip van indiening van de aanvraag van beslissend belang zijn. In het geval van een technische storing van het PCS moeten de toegangsgerechtigden over een

noodoplossing kunnen beschikken in de vorm van een alternatief voor het indienen van aanvragen. Het staat appellante daarbij vrij om, in plaats van de voorgenomen volledige schrapping van de bestreden passage in punt 4.2.5.1 SNB 2016, een regeling voor te stellen die aan de wettelijke vereisten voldoet.

- 7 Op 15 maart 2016 heeft appellante beroep ingesteld bij het Verwaltungsgericht Köln (bestuursrechter in eerste aanleg Keulen, Duitsland). Bij vonnis van 20 april 2018 heeft het Verwaltungsgericht dit beroep verworpen. Appellante is vervolgens in hoger beroep opgekomen tegen dit vonnis.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 8 Appellante heeft reeds voor het Verwaltungsgericht betwist dat de toezichthoudende instantie bevoegd is om de in punt 4.2.5.1 SNB 2016 opgenomen bepalingen te toetsen en zich tegen voorgenomen wijzigingen te verzetten. Volgens verordening nr. 913/2010 komt de inrichting van de aanvraagprocedure bij het enig loket uitsluitend toe aan de relevante bevoegde raden van bestuur en beheersraden. Hun besluiten hebben, net als de verordening zelf, voorrang op het nationale recht en zijn niet onderworpen aan de toetsing door de nationale toezichthoudende instanties. De informatie als opgenomen in punt 4.2.5.1 SNB 2016 mag de toezichthoudende instantie alleen toetsen op haar overstemming met de door de beheersraad vastgestelde bepalingen. Zelfs wanneer de inrichting van de aanvraagprocedure bij het enig loket aan de toetsing door de nationale toezichthoudende instanties zou zijn onderworpen, had de toezichthoudende instantie overeenkomstig artikel 20, lid 1, eerste volzin, van verordening nr. 913/2010 alleen gezamenlijk met de overige betrokken toezichthoudende instanties mogen optreden. Bovendien is het besluit van de toezichthoudende instantie ook ten gronde onjuist. Een noodoplossing is niet nodig, aangezien het indienen van aanvragen via het PCS voldoende betrouwbaar verloopt. Ten aanzien van de toegangsgerechtigden kan worden gegarandeerd dat het systeem een technische betrouwbaarheid van minstens 98,5 % heeft.
- 9 Geïntimeerde voert onder meer aan dat de toewijzing van spoorwegcapaciteit onderworpen blijft aan de algemene nationale voorschriften inzake het verlenen van toegang die op richtlijn 2012/34 zijn gebaseerd. Bijgevolg dienen de bepalingen inzake de aanvraagprocedure bij het enig loket te worden opgenomen in de door appellante op te stellen netverklaring en zijn ze als zodanig in hun geheel onderworpen aan de toetsing door de Bundesnetzagentur in haar hoedanigheid van nationale toezichthoudende instantie. Verordening nr. 913/2010 verleent de beheersraad van een goederencorridor niet de bevoegdheid om bindende bepalingen vast te stellen voor de inrichting van de aanvraagprocedure die voorrang hebben op het nationale recht. De aanvraagprocedure moet veeleer worden ingericht op een wijze zoals toegelaten dan wel opgedragen door de netverklaring van de betrokken infrastructuurbeheerder die aan de controle en goedkeuring van de nationale toezichthoudende instantie is onderworpen. In het tegengestelde geval zouden de infrastructuurbeheerders vrij spel krijgen om

eigenmachtig bijzondere regelingen in het leven te roepen voor het aanvragen van spoorwegcapaciteit die zouden ontsnappen aan elke door de toezichthoudende instantie uitgeoefende controle met het oog op de handhaving van een niet-discriminerende toegang voor spoorwegondernemingen.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzingsbeslissing

- 10 De verwijzende rechter wijst erop dat het voor de beslechting van het hoofdgeding van doorslaggevend belang is of de Bundesnetzagentur zich terecht heeft verzet tegen de door appellante voorgenomen wijziging van punt 4.2.5.1 SNB 2016. Tot de voorschriften die in dit verband moeten worden geëerbiedigd, behoort met name het verbod op discriminatie op grond van § 14, lid 1, van het Allgemeines Eisenbahngesetz (Duitse algemene spoorwegwet; hierna: „AEG”). Volgens § 14e, lid 1, punt 4, AEG kan de Bundesnetzagentur zich, na ontvangst van een desbetreffende kennisgeving van een openbare spoorweginfrastructuurbeheerder, als toezichthoudende instantie verzetten tegen een voorgenomen herziening of wijziging van netverklaringen, voor zover deze niet overeenstemt met de bepalingen van de spoorwetgeving inzake de toegang tot de spoorweginfrastructuur.
- 11 De verwijzende rechter betwijfelt evenwel of appellante in haar netverklaring überhaupt moet voorzien in een regeling inzake de procedure voor het indienen van aanvragen om toewijzing van spoorwegcapaciteit op een goederencorridor bij het in artikel 13, lid 1, van verordening nr. 913/2010 genoemde enig loket, en dienaangaande overeenkomstig § 14e, lid 1, punt 4, AEG aan het toezicht van de Bundesnetzagentur is onderworpen. Hierover gaat de eerste prejudiciële vraag van de verwijzende rechter.
- 12 Met deze eerste vraag wenst de verwijzende rechter te vernemen of de procedure voor het aanvragen van spoorwegcapaciteit al dan niet binnen de werkingssfeer valt van artikel 27, leden 1 en 2, gelezen in samenhang met punt 3, onder a), van bijlage IV bij richtlijn 2012/34. Daartegen pleit dat (hetgeen het standpunt van appellante zou onderbouwen) de bepalingen van verordening nr. 913/2010 in hun geheel beschouwd aldus zouden kunnen worden uitgelegd dat de toegang tot en het gebruik van de infrastructuurcapaciteit van een goederencorridor aan een afzonderlijke regeling zijn onderworpen. Binnen deze regeling zou het aan de – op grond van artikel 8, lid 3, van de verordening in te stellen – beheersraad staan om de procedure vast te stellen voor het indienen van aanvragen om toewijzing van infrastructuurcapaciteit bij het in artikel 13, lid 1, van de verordening genoemde enig loket en de toegangsgerechtigden hiervan via het *Corridor Information Document* (CID) in kennis te stellen. Dit betekent dat de beheersraad met betrekking tot een goederencorridor exclusief de taken zou overnemen die volgens artikel 27, leden 1 en 2, gelezen in samenhang met punt 3, onder a), van bijlage IV bij richtlijn 2012/34, normaliter aan de infrastructuurbeheerders toekomen.

- 13 Uit de bepalingen van artikel 13, lid 1, artikel 14, leden 1 en 9, en artikel 18, onder c), gelezen in samenhang met overweging 26 van verordening nr. 913/2010, kan evenwel niet uitdrukkelijk worden opgemaakt dat de beheersraad bevoegd is om de procedure vast te stellen voor het indienen van aanvragen bij het in artikel 13, lid 1, van deze verordening genoemde enig loket. Een dergelijke bevoegdheid kan ook niet rechtstreeks worden ontleend aan andere bepalingen van de verordening. Daartegenover staat dat Uniewetgever in artikel 14, lid 1, van de verordening uitdrukkelijk bepaalt dat de raad van bestuur bevoegd is voor het vaststellen van een kader[regeling]. Had de Uniewetgever de beheersraad een exclusieve bevoegdheid willen toekennen voor het vaststellen van de aanvraagprocedure, dan zou hij dit vermoedelijk even uitdrukkelijk hebben geregeld.
- 14 Ook uit de bepalingen van verordening nr. 913/2010 blijkt nergens uitdrukkelijk dat de toegang tot en het gebruik van infrastructuurcapaciteit die aan een goederencorridor is toegewezen, niet langer binnen de algemene werkingssfeer van richtlijn 2012/34 vallen. Dit kan (in de zin van de rechtsopvatting van geïntimeerde) een belangrijke aanwijzing zijn dat de procedure voor het indienen van aanvragen om toewijzing van spoorwegcapaciteit ook dan onder de algemene spoorwegrechtelijke bepalingen valt van artikel 27, leden 1 en 2, gelezen in samenhang met punt 3, onder a), van bijlage IV bij richtlijn 2012/34, wanneer deze spoorwegcapaciteit deel uitmaakt van de infrastructuurcapaciteit van een goederencorridor en de aanvraag bij het in artikel 13, lid 1, van de verordening genoemde enig loket is ingediend. In dit geval zou het enig loket zich moeten richten naar de netverklaring van de betrokken infrastructuurbeheerder die in beginsel aan de wettelijke toetsing door de nationale toezichthoudende instantie is onderworpen.
- 15 De tweede vraag behoeft alleen een antwoord in het geval dat de procedure voor het indienen van aanvragen om toewijzing van spoorwegcapaciteit overeenkomstig artikel 27, leden 1 en 2, gelezen in samenhang met punt 3, onder a), van bijlage IV bij richtlijn 2012/34 en de ter uitvoering daarvan vastgestelde bepalingen van nationaal recht, ook dan moet zijn geregeld in de netverklaring van appellante wanneer deze spoorwegcapaciteit deel uitmaakt van de infrastructuurcapaciteit van een goederencorridor in de zin van verordening nr. 913/2010 en de aanvraag bij het in artikel 13, lid 1, van de verordening genoemde enig loket is ingediend.
- 16 De verwijzende rechter acht het twijfelachtig of een nationale toezichthoudende instantie kan optreden zonder samen te werken met de nationale toezichthoudende instanties van de overige lidstaten die bij een goederencorridor zijn betrokken, en verplichtingen aan de infrastructuurbeheerder kan opleggen met betrekking tot de inrichting van de aanvraagprocedure bij het enig loket – zoals in casu het ter beschikking stellen van een noodoplossing in het geval van een technische storing van het PCS.

- 17 In dit verband wenst de verwijzende rechter met de tweede vraag, onder a), te vernemen of een nationale toezichthoudende instantie bij de toetsing van netverklaringen in de zin van artikel 27 van richtlijn 2012/34 ook rekening moet houden met de bepalingen van artikel 20 van verordening nr. 913/2010, voor zover deze netverklaringen zien op de procedure voor het indienen van aanvragen om toewijzing van infrastructuurcapaciteit bij het in artikel 13, lid 1, van verordening nr. 913/2010 genoemde enig loket. In het geval dat de bepalingen van artikel 20 van verordening nr. 913/2010 in hun geheel of gedeeltelijk in aanmerking moeten worden genomen, moet voorts worden verduidelijkt welke verplichtingen hieruit voortvloeien voor het optreden van een nationale toezichthoudende instantie in omstandigheden zoals die van het hoofdgeding. Zo zou met name de in artikel 20, lid 1, eerste volzin, van de verordening genoemde verplichting tot samenwerking tussen de nationale toezichthoudende instanties aldus kunnen worden uitgelegd dat een nationale toezichthoudende instantie die een regeling inzake de aanvraagprocedure bij het in artikel 13, lid 1, van verordening nr. 913/2010 genoemde enig loket betwist, hetzij alleen gezamenlijk en in casu geharmoniseerd mag optreden met de nationale toezichthoudende instanties van de overige lidstaten die bij een goederencorridor zijn betrokken, hetzij haar optreden in elk geval met de overige nationale toezichthoudende instanties moet coördineren.
- 18 In geval dat artikel 20 van verordening nr. 913/2010 geen toepassing zou vinden, wenst de verwijzende rechter met de tweede vraag, onder b), te vernemen of, in omstandigheden zoals die van het hoofdgeding, soortgelijke als de hierboven beschreven verplichtingen voortvloeien uit richtlijn 2012/34. Dienaangaande verwijst hij met name naar artikel 57 van deze richtlijn.
- 19 De derde vraag behoeft alleen een antwoord in het geval dat verordening nr. 913/2010 aldus zou moeten worden uitgelegd dat de beheersraad met betrekking tot een goederencorridor bevoegd zou zijn om zelf de procedure vast te stellen voor het indienen van aanvragen om toewijzing van infrastructuurcapaciteit bij het in artikel 13, lid 1, van verordening nr. 913/2010 genoemde enig loket en daarbij bijvoorbeeld – zoals in de omstandigheden van het onderhavige geval – de toegangsgerechtigden verplicht om uitsluitend gebruik te maken van een elektronisch boekingsplatform. Aangezien de nationale bepalingen van de EIBV ter uitvoering van richtlijn 2012/34 alleen de minimuminhoud van de netverklaringen vaststellen, staat het nationale recht er niet aan in de weg dat appellante ook de door de beheersraad van een goederencorridor vastgestelde regelingen in haar netverklaringen opneemt. De verwijzende rechter betwijfelt echter of de Bundesnetzagentur de netverklaringen van appellante dienaangaande ruimer mag toetsen dan alleen op hun inhoudelijke overstemming met de door de beheersraad vastgestelde regelingen.
- 20 Voor zover uit de antwoorden op de vorige vragen voortvloeit dat aan de nationale toezichthoudende instantie bevoegdheden toekomen voor het toetsen van de procedure voor het indienen van aanvragen om toewijzing van infrastructuurcapaciteit bij het in artikel 13, lid 1, van verordening nr. 913/2010

genoemde enig loket, wenst de verwijzende rechter met de vierde vraag tot slot te vernemen welk belang bij de uitoefening van deze bevoegdheden moet worden toegekend aan de kaderregeling die de raad van bestuur overeenkomstig artikel 14, lid 1, van verordening nr. 913/2010 voor een goederencorridor heeft vastgesteld. De raden van bestuur van de in casu betrokken goederencorridors hebben in artikel 8, lid 2, van hun respectieve kaderregelingen bepaald dat de capaciteit van de corridor moet worden bekendgemaakt en toegewezen via een internationaal aanvraagstelsel dat voor zover mogelijk met de overige goederencorridors is geharmoniseerd. Voor de verwijzende rechter is het onduidelijk welk rechtskarakter en welke bindende kracht toekomen aan een kaderregeling in de zin van artikel 14, lid 1, van de verordening en of de definitieve uitlegging ervan tot de bevoegdheid van de nationale rechterlijke instanties of van het Hof behoort.

- 21 De vijfde vraag sluit hierop aan en heeft alleen een antwoord indien de definitieve uitlegging van de kaderregeling tot de bevoegdheid van het Hof behoort.